

нара. Като тънка черна ивица изглеждаха от далече яките стени, които опасваха огромния град. Върху площадките на бойниците горяха вече първите светли точки на огньовете.

Внезапно Иваница се извърна към север. Нещо задуши гърлото му. Там, там далече бе неговата малка земя, бедна и проста, неизвестна, незачетена, и все пак скъпа, желана, най-хубавата земя на света. Там господарите на Хемус щяха да основат великата нова империя, която ще събере всички млади и буйни сили на полуострова. А това тук - това бе само велеление на смъртник...

Визанс, Визанс, твоите дни са пребрсени вече, ти не можеш да крепиш такава огромна власт на хилавата си снага. Ти ще загинеш и камък върху камък няма да остане от призаното ти богатство. А онова жилаво племе ще пребъде през вековете...

- За какво мислиш, драги приятелю?... - попита отново Теофил, леко загрижен.

Иваница дълбоко въздъхна и не отговори.

Отвън колоната бене изписана в пророчески надписи върху всичко, което е било и което ще стане с Константиновград.

- Хайде, сега малко да се поразходим по Меза, - предложи ромеецът.

Здрачът бързо и неусетно нахлуваше в шумните улици, поглъщаше блясъка на емайловите плачки и изтриваше ярките багри на туниките и наметките. Пресякоха един малък площад и неочаквано потънаха в буйния поток от хора, които изпълваше прочутата Мезийска улица. Там всяка вечер се срещаше изтънченият, най-известният свят на Визанс. В прочутите по цял свят базари, които се редяха от двете ѝ страни, ромейските хубавици намираха скъпи златовезани платове от блестящ пурпур, коприни с цвят на гемену-та и праскова, килими от Сирия и Багдад, червено боядисани кожи, ковчезета от слонова кост, смарагдови огърлици, чаши от сърдоники